

PROF. VASILE NECHITA

BANCURI, NU GLUMĂ

777 DE REMEDII CONTRA TRISTEȚII

VOLUMUL

Caricaturi semnate de
Jup (Lucian Amarii)

Cuvânt înainte

Sub genericul *ars ridendi*, cartea pe care o aveți în față este o culegere de bancuri, anecdoate, întâmplări adevărate, „pilule magice” de vindecat... tristețea, poante cu... final neașteptat, adunate de-a lungul a peste jumătate de secol.

Se va aplica aici terapia râsului.

Majoritatea au fost ascultate ocazional sau la diverse întruniri cu oameni cu haz ori colegi de școală, atât în perioada regimului de tristă amintire, cât și a celei de după ceea ce s-a numit revoluție.

Am auzit mult mai multe bancuri decât cele prezentate în culegere, dar pe unele le-am uitat, altele n-au mai fost de actualitate sau au fost nepotrivite pentru „o carte onorabilă”.

Bancurile sunt clasificate pe diferite teme și surse ale comicului. O parte încep cu o poveste aparent banală și culminează cu o poantă neașteptată. Mai sunt bancuri cu întrebări și răspunsuri pline de suspans.

5

Umorul conținut în bancuri este sănătos, uneori subtil, uneori acid, fără a fi vulgar, însă

întotdeauna creează buna dispoziție și dezvoltă imaginația creatoare.

Bancurile apar, de multe ori, spontan în cadrul vieții de zi cu zi, în momente existențiale variate.

Aproape toți cei cărora le-am spus bancuri m-au rugat să le scriu și să le public. Pentru ei și pentru cei care nu le-au auzit încă, le pun acum la dispoziție.

Ca să fie cartea mai atrăgătoare și mai spontană, am preferat să nu le grupez după o anumită tematică.

Acestei cărți i se poate aplica dictonul latin *ri-vendo mores* – rîzînd, biciuiești moravuri.

Să ne luăm împreună „porția de rîs”!

Prof. Vasile Nechita

De la matematică la... bancuri!

Autorul acestei culegeri, profesorul de matematică Vasile Nechita, este o personalitate bine cunoscută în învățământul ieșean, atât prin zecile de generații cărora le-a predat una dintre cele mai dificile discipline, cât și prin activitatea sa îndelungată în cadrul Societății de Științe Matematice din România, atât la nivel național, fiind membru în Consiliul Director al SSMR, cât și în filiala Iași, având funcția de secretar.

Ca profesor și diriginte al uneia dintre fiicele mele, l-am cunoscut mai bine și i-am apreciat prestația ca dascăl. Am rămas prieteni și iată că am avut plăcuta surpriză de a-mi solicita să redactez câteva opinii despre această culegere de bancuri, știind că, deși matematician, mai cochetez de câțiva ani cu umorul versificat în forme fine (epigrame, sonete, rondeluri). Cunoscându-i talentul deosebit de a „spune bancuri”, am acceptat cu plăcere solicitarea sa amicală și colegială, felicitându-l pentru îndrăzneală, dată fiind diversitatea mijloacelor, scrise sau audio, prin care sunt răspândite aceste glume creatoare de bună dispoziție.

Epigramist fiind, recunosc faptul că multe dintre bancurile care circulă pe diverse căi, „prelucrate” și transpuse în tiparul rigid al celor patru versuri, devin epigrame, unele dintre ele chiar reușite. Și în această culegere am regăsit astfel de bancuri – sursă de inspirație pentru epigramiști.

Viitorilor cititori ai volumului, câteva precizări sau considerații privind materialul umoristic cules și redat aici de către autor, le consider necesare. După tematica lor, într-o ordine aleatorie, găsim bancuri politice, bahice, conjugale, medicale, militare, școlare, studentești sau despre polițiști, prostie etc.

După „eroii” bancurilor, cred că Ion și Maria dețin unul dintre locurile din top, urmați de polițiști, bețivi, pensionari, cupluri conjugale, soacre, amante etc.

Diversitatea și numărul mare al bancurilor din perioada comunistă, prezentate în volum, au ca principale explicații atât cenzura draconică a regimului, cât și ura acumulată în sufletele românilor ca urmare a condițiilor vitrege de trai și a lipsei unor libertăți elementare, în special în ultimul deceniu ceaușist. În condițiile dictaturii comuniste totalitare adusă pe tancurile sovietice de către „fratele” de la Răsărit al României, se explică și numărul mare de bancuri cu Radio Erevan. Mărturisesc, în final, că lectura acestei culegeri a fost pentru mine una foarte plăcută și îi urez succes autorului în publicarea materialului adunat

printr-un efort îndelungat de informare, selectare și redactare.

*Prof. Mihai Haivas,
Membru al Uniunii Epigramiștilor din România*

Jurnalul Național

iulie 2004

„Umorul de calitate nu-i întotdeauna și foarte popular. Fiind o treabă deșteaptă, anecdota e pentru deștepți. Nicio anecdotă nu e întru totul nouă. Cea mai creativă contribuție la istoria fiecărei anecdote e permanenta ei repovestire. Omul care o spune o recrează. În parte, fiecare povestitor s-ar putea s-o strice, dar, per total, timpul și repovestitorii o rafinează. Anecdotele migrează. În toate bancurile în care apar două sau trei personaje – un român, un rus și un francez, bunăoară –, cel în a cărui țară e spus bancul e și istețul. La români, istețimea implică și un soi de absurd, de neînțeles pentru alte nații: românului îi place să-și bată joc de el însuși. Neamțul n-o face. Poate doar evreul, dar numai ca să arate că și-n țara proștilor tot evreul e cel mai descurcăreț. În anecdote, publicul de repovestitori autohtoni e mult mai inteligent decât politicienii.

Cum se știe, umorul e de mai multe culori: alb, negru, kaki, roz, cenușiu... Umorul poate fi gros,

subțire, sec, rafinat, grobian. Umorul își găsește repede o patrie. E englezesc, franțuzesc, evreiesc, rusesc, armenesc, american... Anecdotele nu-s naționaliste, ci în cel mai rău caz cinice. Aproape toate anecdotele cu Ceaușeștii sunt adaptări. Sunt multe, dar niciuna despre care să se poată afirma că este producție originală.

Niciun popor din afara Balcanilor n-a născut eroi de anecdote mai plini de haz ca prostul-deștept, gen Păcală. Bulă, tâmpitul absolut, e replica tragicomică la „omul nou”. E chintesența tâmpeniei unei epoci. S-a dus epoca, s-a dus și Bulă. Astăzi, nu că au dispărut anecdotele, a dispărut climatul care le favoriza.

Iar dacă nu se spun anecdote cu oamenii politici de după 1990, e pentru că niciunul nu e suficient de marcat spiritual ca să devină erou de anecdote. Bășcălia populară e un dar pe care mulțimile i-l fac conducătorului. El trebuie bine-meritat. Niciunul dintre VIP-urile vieții publice românești nu pare destul de dăruit spre a fi memorat printr-o serie de bancuri. Ceea ce nu-i neapărat dezonorant, dar e trist.”

Tudor Octavian

6

La poliție:

– Deci, hoțul v-a furat cerceii, brățara de aur și lăntișorul de la gât?

– Da, domnule polițist.

– Și de ce nu ați strigat după ajutor?

– Păi, riscam ca hoțul să-mi vadă și dinții de aur.

7

Doi tipi se ciocnesc din greșeală într-un supermarket.

– Îmi cer mii de scuze, mă uitam după nevastă-mea!

– Sincer, e și vina mea! Și eu am pierdut-o pe aici pe soția mea.

– Cum arată? Poate am văzut-o...

– Înaltă, picioare lungi, 90 - 60 - 90... Dar a ta?

– Nu mai contează, hai să o căutăm pe a ta!

8

O blondă și o brunetă se uită la televizor. Se transmit știrile de la ora 8, unde este arătată o femeie care vrea să se arunce de la ultimul etaj al unei clădiri.

15

Managerul către un angajat:

- Vă atragem atenția că salariul dumneavoastră este confidențial.
- Nu vă faceți griji, și mie mi-e rușine să spun cu cât mă plătiți.

24

– Cum ai reușit, domnule, să intri cu mașina în șanț?

– Păi, domnule agent, eram sub influența ființelor psihotrope.

– Vrei să spui „substanțe psihotrope”?!?

– Nu, nu! Eram cu soacră-mea și cu nevastă-mea în mașină!

25

Un polițist, la locul accidentului, discută despre importanța purtării centurii de siguranță:

– Uitați-vă la pasagerul care nu a purtat centura: capul colo, mâna colo, piciorul dincolo... Uitați-vă, în schimb, la șofer, care avea centura pusă: zici că-i viu!

26

Ion se întoarce de la cumpărături. Lasă sacoșele jos, nevastă-sa se uită în ele:

– Măi Ioane, ești nebun? Două sticle de votcă, cinci litri de vin, zece beri și... două pâini?

Ion se uită lung la sacoșe și răspunde:

– Ai dreptate, cam multă pâine!